

Václav Šuplata

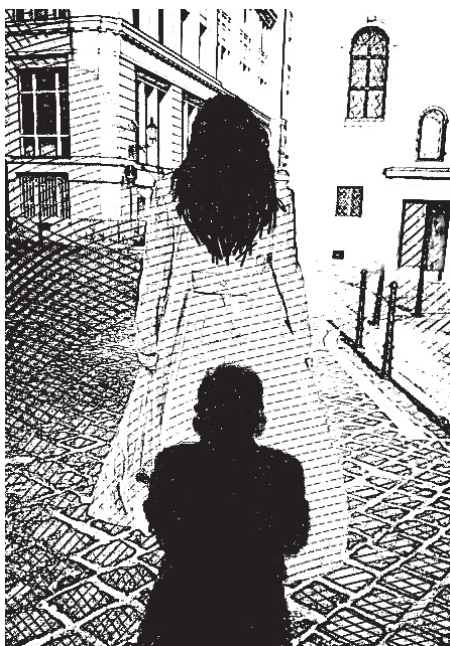
Najtajnější agent

Najtajnejší agent

Václav Šuplata

Najtajnější agent

sloart

Text © Václav Šuplata 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2994-0

Tá nádherná mladá žena, ktorá kráčala po chodníku medzi hrobmi, ponúkala dosť dôvodov, aby som si ju všimol, aj keby neurobila tú zvláštnu vec, ktorou ma upútala.

Kráčala sebedovome a na prvý pohľad bolo vidieť, že presne vie, kam ide.

Jej dlhý čierny kabát tým najrafinovanejším spôsobom prezrádzal okoliu, aké štíhle telo má to šťastie objímať, a nohy v moderných topánkach s vysokými podpätkami, ktoré kabát napriek svojej dĺžke nezakrýval, jeho oprávnené nadšenie potvrdzovali. Úzky golier toho šťastného kabáta zakrývali husté tmavé dlhé vlasy a lemovali tvár, na ktorej si príroda skutočne dala záležať.

Ak túto esenciu krásy stvoril Boh na svoj obraz, tak Boh musí byť skutočne nádherná.

V tej krásnej tvári mala zvláštny výraz spokojnosti a pri pozornejšom pohľade sa zdalo, akoby potláčala ironický úsmev. Rozhodne nepôsobila dojmom smútiacej pozostalej.

To, čím ma však najviac upútala, urobila, keď prechádzala okolo kontajnera na smeti.

Obsah týchto nádob je hádam rovnaký na cintorínoch celého sveta. Suché kvety, hnijúce korpusy vencov, zvyšky dohorených sviec.

Bez toho, že by sa zastavila, siahla do kontajnera a zobrala niekoľko zvädnutých a zoschnutých kytíc. Spôsob, akým to urobila, nasvedčoval tomu, že to nerobila prvýkrát.

Niečo mi našepkávalo, aby som šiel za ňou. Poslúchol som, lebo sa mi ten nápad môjho vnútorného hlasu celkom pozdával. Po chvíli podišla k hrobu, nad ktorým sa zastavila. Opovrživým gestom naň rozsypala suché kvety. Chvíľu na svoje dielo pozerala so zvláštnou úľubou v tvári, potom pristúpila k náhrobku, pomaly si z ruky stiahla rukavičku z jemnej kože a hlasno zaklopala štíhlym prstom na chladný kameň. Jej ironický úsmev prezrádzal, že to robí so zvláštnou rozkošou. Ruku opäť skryla v rukavičke a ja som sa pri tom pohľade neubránil pocitu, že tie nežné ruky skrývajú v sebe oveľa väčšiu silu, ako by človek predpokladal. Potom pokojne odišla.

Kráčala uličkou medzi hrobmi, a keby niesla v náručí kosu, nikto by nepochyboval o tom, že Smrť je krásna.

Pozeral som sa za ňou, až kým vyšla do tichej ulice cez zdobenú kovanú bránu cintorína. Mal som dokonca pocit, že ju ani neotvorila.

Podišiel som k hrobu, pri ktorom bol ešte stále cítiť jej jemný parfum.

Na skromnom kamennom náhrobku bolo vytesané len meno. Žiadne slová rozlúčky či ubezpečenie, že tam nebožtík naozaj leží, len meno – Pierre Fournier.

Rád sa chodím občas prejsť po cintorínoch. Jednak je tam pokoj, a jednak človek nezostane taký zaskočený, keď ho tam raz privezú. V tej chvíli som však pochopil, že na tento cintorín budem chodiť častejšie.

V Chat Bleu bolo ešte málo hostí. Moje obľúbené miesto v kúte neďaleko kozuba bolo, našťastie, voľné. Potreboval som teraz byť so sebou sám, a tak mi minimum osadenstva vyhovovalo.

Až na jedného mladíka tam sedelo len zopár štamgastov.

Ten mladý muž sediaci pri stole v tmavom kúte miestnosti upútal moju pozornosť hneď z niekoľkých dôvodov. Jednak som ho tu ešte nevidel, ale zaujal ma aj jeho zvláštny vystrašený pohľad, ktorým hľadel do druhého rohu miestnosti, kde bol za dreveným paravánom na stene pripevnený starý telefón.

Ten telefón je napriek svojmu veku stále funkčný. Nezničila ho ani nová doba mobilov. Občas zazvoní, čašník či práve okoloidúci štamgast zdvihne slúchadlo a zavolá k aparátu hľadaného zákazníka či oznámi, že tam dotyčný momentálne nie je. Prípadne volajúcu miestoprísazne ubezpečí, že tam jej manžel nikdy ani nebol.

Prijemná kaviarenská atmosféra ma veľmi rýchlo objala svojou upokojujúcou náručou a ja som si zvláštneho mladíka prestal všímať. V zmesi cigaretového dymu, ťažkej vône lacných cigár i aromatického odóru ochutených fajkových tabakov som sa snažil vybaviť si znovu tú zmyselnú vôňu parfumu, ktorý človeku priam našepkával, aby sa nebál urobiť čokoľvek z toho, čo má práve chuť urobiť, ale nemá na to odvalu.

Zazvonenie telefónu, ktoré sa ozvalo spoza paravánu, by som si vo svojom zamyslení možno ani nevšimol, z myšlienok ma však vytrhla nečakaná reakcia toho mladého muža.

V momente, keď sa ozvalo zazvonenie, vystrašene vykrikoval, v tvári sa mu zjavil výraz nekonečnej hrôzy a v okamihu sa schoval pod stôl.

Čašník zdvihol slúchadlo, predstavil sa ako Chat Bleu, chvíľu počúval, potom krátkym pohľadom prešiel po miestnosti a zadržal sa na postaršieho pána sediaceho pri okne. Kývnutím hlavy naznačil otázku. Postarší pán mu odpovedal záporným pokrútením hlavy a čašník pokojne povedal do slúchadla: „Nie, pani Dobiérová, váš manžel tu nie je. Ak by prišiel, poviem mu, že ste volali. Bonne journée!“ zavesil a pokračoval smerom ku mne, nesúc mi môj druhý pernot.

„Upokoj sa, Belmondo, a vylez spod toho stola!“ zavolal na mladíka vrchný spoza barového pultu a ďalej utieral poháre.

„Belmondo? On sa naozaj tak volá?“ opýtal som sa čašníka, ktorý práve pristúpil k môjmu stolu.

„Ale nie,“ odpovedal pokojne. „Volá sa Jean-Paul, kedysi sa venoval boxu, z čoho mu zostal ten sploštený nos, a tak ho mušketeri začali volať Belmondo.“

„Mušketeri?“

„Mušketeri pekla. Tak si hovorili. Bola to partia chuligánov na motorkách, a hoci boli len štyria, boli postrachom tejto časti mesta.“

„Boli?“

„Tento úbožiak je jediný, ktorý prežil. A aj to len v tejto podobe,“ dodal čašník a odišiel.

Táto drobná príhoda odsunula moje pôvodné myšlienky, a zaujato som pozoroval ľudskú vystrašenú trosku, zvanú Belmondo.

Po chvíli som si všimol, že nie som jediný, kto to robí. Starší muž pri stole v kúte na druhej strane miestnosti toho úbožiaka tiež nespúšťal z očí. Mal pri tom však v tvári výraz spokojnosti, zvýraznený zvláštnym, tajomným úsmevom.

Nemohol som sa zbaviť pocitu, že som toho muža už niekde videl. Možno sa mi len tak mihol pred očami, možno urobil niekedy nejakú drobnosť, ktorá ma, hoci len periférne, zaujala...

„Salut, Venc!“ Ani som si nevšimol, že k môjmu stolu podišiel Bastián.

„Prepáč, bol som zamyslený...“ ospravedlnil som sa.

„Takto vyzeráš, keď sa zamyslíš? U lekára si s tým už bol?“ opýtal sa s ironickou vážnosťou.

Usmial som sa a rukou som naznačil, aby urobil to, čo vlastne už urobil, teda aby si prisadol.

Bastián je človek, s ktorým som sa zoznámil, len čo som začal chodiť do tejto kaviarne. Presnejšie, kto sem začne chodiť, nemôže sa s ním nezoznámiť. Nedá sa prehliadnuť vďaka svojej falstafovskej postave, ktorej majestátnosť, podporená hustou bradou, je v miestnosti dominantná, aj keď sedí. Dobrák s večne usmiateymi očami a bezodným mechom nápadov, vtipov a vlastných veselých príhod. Kedysi som tým jeho príhodám ani ja neveril, dnes už viem, že jeho život je vlastne jedna permanentná anekdota, a tak si naozaj nemusí vymýšľať. Chodiaca encyklopédia, tak trochu smoliar, dokonalé stelesnenie zákona schválnosti a pozorovateľ života, ktorý sa však naučil pozeráť sa na svet s úsmevom.

„Hovorí ti niečo výraz *Mušketieri pekla*?“ opýtal som sa ho, skôr ako stihol dokončiť nádych na svoj pripravovaný monológ, čím som ho tak zaskočil, že len hlasno vydýchol a chvíľu na mňa prekvapene hľadel.

„Áno. Isteže,“ povedal napokon, keď sa po krátkej úvahe rozhodol zatiaľ oželiť svoju a prijať moju tému rozhovoru. „Bola to partia mladých gaunerov, ktorí pred časom otravovali všetkých slušných ľudí v Nantes i v okolí. Boli priam postrachom. Synáčikovia prominentných oteckov. Výtržnosti, bitky,

krádeže, a nikdy žiaden trest. Nikdy! Predstav si napríklad, že do jedného z tejto bandy sa kedysi z tínedžerskej hlúposti zaľúbila mladučká Brigitte, dcéra správcu mestského cintorína. Keď ju raz pri akýchsi orgiách ten jej frajer ponúkol ostatným, nezvládla to hromadné znásilnenie a o pár dní spáchala samovraždu. Aj z toho vyviazli, vďaka dobrým právnikom, bez jediného trestu. Do neba volajúca nespravodlivosť!“ rozčúlil sa pri tých spomienkach. A akoby si až vtedy uvedomil, o čom sa rozprávame, prekvapene sa na mňa pozrel.

„A ako si na nich došiel?“ opýtal sa nechápavo.

Kývol som hlavou smerom k stolu, za ktorým sa triasol Belmondo.

Bastién sa obzrel a prikývol: „Áno, to je jeden z nich. Teda presnejšie jediný, ktorý zostal.“

„A kam sa podeli ostatní?“

„To je vlastne dodnes tak trochu záhada. Všetko sa začalo, keď sa jeden z nich predávkoval nejakým svinstvom. V priebehu niekoľkých dní po jeho pohrebe potom postupne zahynuli aj ostatní. Teda až na blázna Belmonda. Nedávno ho pustili z ústavu. Je také poleno, že zbabre aj vlastnú samovraždu,“ pozrel sa znechutene smerom, kde sedel. Zamračene pokrútil hlavou a jasným gestom ruky mi dal najavo, že na túto tému sa už baviť odmieta.

„Mám pre teba novú hádanku,“ dvihol dôrazne prst, aby mi dal najavo, že ho už nemám prerušovať. „Čím je zaujímavé a jedinečné číslo 1666?“

Bola to ďalšia z jeho obľúbených hádaniek, ktoré tak rád rozdával a tešil sa z bezmocnosti a nenaplnenej zvedavosti hádajúcich, keď nevedeli nájsť správnu odpoveď.

„Neviem,“ zamyslel som sa na chvíľu, „ale som presvedčený, že nejde o žiadny satanistický symbol. Jednak tá jednotka

k symbolu troch šestiek nepatrí, a jednak by si mi takú ľahkú otázku nikdy nedal.“

„Správne,“ prikývol spokojne. „Tak sa snaž!“ usmial sa nadšene svojou nevedomosťou a zamával na čašníka.

* * *

V Nantes, v tomto krásnom historickom meste v západnom Francúzsku, som cudzincom. V útulnej kaviarni Chat Bleu som však už štamgastom. Je totiž priamo v prízemí domu, v ktorom bývam, a tak sa tu zastavím takmer denne.

Keby som bol spisovateľ a napísal by som poviedku o tom, ako som sa sem dostal, každý kritik by mi povedal, že je to možno zaujímavé, možno vtipné, ale priveľmi vykonštruované.

Raz darmo, len uveriteľné príbehy musí niekto vymyslieť, tie neuveriteľné sa musia naozaj stať.

Pred niekoľkými rokmi som ako profesor svetovej literatúry hosťoval a prednášal na strednej škole v USA, kde tieto školy hrdo nazývajú vysoké. Až na absolútny nezáujem mojich študentov o európsku literatúru sa za celý čas nič zvláštne neudialo. Vlastne ani to nebolo zvláštne. Nezáujem tamojších študentov takmer o čokoľvek je úplnou samozrejmosťou.

Keď som sa jedného upršaného dňa vracal domov z prednášky, mal som zvláštny pocit, že nie som sám, kto má do toho domu namierené. Spôsob, akým mi na chodbe domáci neodzdrazil, som poznal z amerických filmov, a zároveň ma ubezpečil v pocite, že niečo nie je v poriadku. Nemýlil som sa. V mojom byte čakali dvaja muži v čiernych oblekoch, verní svojim filmovým hrdinom nielen oblečením, ale aj správaním.

Ich výška, šírka pliec, ostré črty tváre s výrazne hranatou bradou boli presvedčivejšími argumentmi ako ich preukazy CIA.

V tajomnej budove, kam ma dovezli s kuklou na hlave, som s nimi potom strávil niekoľko dní. Ich neotrasiteľnú istotu, že som agent v službách francúzskej tajnej polície, som nielenže nevyvrátil ani dokázaním, že nie som francúzskym občanom, ale po absolvovaní všemožných výsluchov až po detektor lži som si získal ich hlboké uznanie o dokonalosti môjho výcviku. Nepomohlo ani vysvetľovanie, že najlepšie sa dá detektor lži oklamať tak, že hovoríte pravdu.

Dúfal som, že sa celý omyl vysvetlí, keď sa tomu predstavitelia francúzskej rozviedky zasmejú. Čakalo ma však oveľa väčšie prekvapenie. Francúzi sa úctivo ospravedlnili, a ochotne ma vymenili za akéhosi nimi odhaleného môjho „amerického kolegu“.

V Paríži som sa dozvedel ďalšie informácie, ktoré by ma celkom pobavili, keby sa tak bytostne netýkali práve mňa. Francúzska tajná polícia, prirodzene, vedela, že ide o omyl, ale im ten omyl veľmi vyhovoval, lebo vďaka nemu Američania neodhalili ich pravého agenta.

A tak, aby amíci mali naďalej pocit, že našli toho pravého, musel som zostať v službách francúzskej rozviedky a vzbudzovať primeraný dojem. Francúzsko som ešte opustiť nemohol, tak ma zašili do Nantes a stal som sa najtajnejším tajným agentom, lebo musím tajiť ešte aj to, že nie som tajný agent.

Pracujem v tunajšom tajnom policajnom archíve a moja podkrovná kancelária je tiež taká tajná, že o nej nevie ani upratovačka.

Jediná, kto o mojej existencii vie, je slečna Blanche, niečo ako moja asistentka. Určite tiež tajná. Možno preto ma nemá rada. V nepravidelných intervaloch mi nosí zložky s prípad-

mi, ktoré francúzski vyšetrovatelia zaradia medzi nevyriešené alebo uzavreté bez páchatela a mojou úlohou je podpísať ich prevzatie a zaevidovať ich ad acta podľa druhu.

* * *

„Madame Blanche?!“ volal som o pomoc, keď všetka moja snaha nájsť v kartotéke čo i len poznámku o Mušketeroch pekla zlyhala. Ako vždy, ani sa neozvala. „Madame Blanche! S'il vous plaît!“ dohral som jej hru do požadovaného konca.

Dvere sa otvorili až po chvíli a aj rovnako nenáhlivo. Moja asistentka vošla s výrazom, ktorým mi jasne dávala najavo, že to pre mňa robí s najväčším sebazaprením a dúfa, že za to dostane patričnú koncoročnú finančnú odmenu.

„Volali ste ma?“

„Výborná dedukcia,“ povedal som s jemným náznakom, že sa pokúsim byť vtipný. „Ak ste v širokom okolí jediná Blanche a ja zavolám vaše meno, je skutočne dosť pravdepodobné, že volám práve vás.“

„Prepáčte, že sa nesmejem, napriek tomu, že mám váš humor rada, odkedy vás poznám,“ povedala tým najhorším ironickým spôsobom, lebo sa pri tom tvárila, že to myslí úprimne.

Súboj s ňou sa vyhrať nedá, a tak som sa radšej rovno opýtal:

„Máme nejaké materiály o partii, ktorá sa nazývala Mušketeri pekla?“

Jej prekvapenie som považoval aspoň za čiastkové víťazstvo. Po krátkej chvíli mi mlčky naznačila, aby som odstúpil od kartotéky a bez dlhého uvažovania vybrala postupne štyri samostatné zložky, ktoré mi položila na stôl.

„Pre naše súdnictvo Mušketieri pekla ako spolok nikdy neexistovali,“ začala mi prekvapivo pokojne vysvetľovať. „Z ich odporných trestných činov ich právnici očisťovali jednotlivo.“

„S jedným z nich kedysi vraj chodila istá dievčina menom... Brigitte... A malo to tragické následky...“ spomenul som si, čo mi vrazil Bastián.

„Áno,“ nečakala, kým dopoviem. Krátko hľadala v kartotéke a podala mi ďalší spis.

„Merci beaucoup!“ poďakoval som, zaskočený zmenou jej správania. Jemne kývla hlavou a bez ďalších slov odišla z mojej kancelárie.

Začal som si prezerat' zložky. Jean de la Corrége – predávanie omamnými látkami, Jean Bechade – smrteľná havária, Bernard Laroche – samovražda, Jean-Paul Pujade – pokus o samovraždu. Bolo jednoduché pochopiť, že posledný menovaný je Belmondo.

Keď som otvoril zložku s nadpisom Brigitte Lapierre, pozerala sa na mňa z fotografie mladá dievčina s krátkymi blond vlasmi, už na prvý pohľad výrazne obdarená sudičkou, ktorá má na starosti krásu. Jej sebavedomý pohľad prezrádzal, že si toho bola vedomá. Bol to presne ten typ dievčaťa, ktoré o sebe s neskrývanou dávkou erotického podtónu tak rady hovoria, že milujú zlých chlapcov. Nikdy však nemyslia na to, že zlí chlapci majú aj zlých kamarátov.

Hľadel som na tie spisy a uvedomil som si, že vôbec neviem prečo. Prečo som ich vyhľadal? Čo chcem s nimi robiť? Prečo vôbec chcem s nimi niečo robiť? Aktéri tohto smutného príbehu sú mŕtvi, teda až na jedného, ktorému sa to zatiaľ nepodarilo. Tak teda čo ma nútilo na to všetko stále myslieť? Čo vo mne vyvolávalo neodbytný pocit, že by som mal niečo urobiť? Bola to neaplnená túžba mojej duše nádejného spisovateľa po dobrom

námete? Alebo slovo „záhada“, ktoré pri rozhovore použil Bastién a ktoré vždy vyvolá môj záujem? Že by to bol neznámy muž z kaviarne s čudným úšľabkom v tvári, ktorý mi až taký neznámy nepripadal? Alebo to bola drobná Bastiénova poznámka o otcovi nešťastnej Brigitte? „Bola to dcéra správcu mestského cintorína.“

Áno! To bol skutočný dôvod. Už od detstva nosíme v sebe potrebu výhovorky na čokoľvek, čo sa nám práve urobiť nechce, ale aj na to, čo sa nám urobiť chce, ale nechceme si to priznať.

Slovo cintorín sa stalo pre mňa symbolom šance na opätovné stretnutie s krásnou neznámou a teraz som mal reálny dôvod ísť na cintorín, keďže nutne potrebujem hovoriť s jeho správcom. O čom s ním chcem hovoriť, som však vôbec netušil. Dúfal som, že niečo vymyslím po ceste. Prinajhoršom si kúpim hrob.

Stál som pred nevelkým domom hneď pri vchode na cintorín a tváril som sa, že ma mimoriadne zaujímajú informácie za sklom vývesnej skrinky upevnenej na vonkajšej stene domu správcu cintorína. Uvažoval som, že by bolo celkom fajn, keby ma nečakane vyrušil neznámy ochotný mužský hlas otázkou: „Môžem vám nejako pomôcť?“ A ja by som v tej chvíli...

„Môžem vám nejako pomôcť?“ ozval sa za mnou zrazu neznámy mužský hlas. Nebol ani zďaleka taký ochotný ako v mojej predstave, ale horšie bolo, že sa ozval, skôr ako som stačil vo svojej predstave prísť na to, čo by som v tej chvíli urobil.

„Ďakujem, chcel som len zistiť, či sú tu nejaké hroby...“ zastavil som sa na nie práve najlepšom mieste vety, lebo som sa popritom otočil na muža, ktorý sa tak nečakane objavil za mnou a to, čo som videl ma zaskočilo.

„Nejaké hroby?“ opýtal sa, tváriac sa, že rozmýšľa. „Nejaké by sa tu hádam našli. Ako miestny hrobár by som o tom mohol nie-

čo vedieť," povedal so zvláštnym cynizmom a jemným anglickým prízvukom, až som mal v prvom momente chuť poobzerať sa, kde má svojho hamletovského kolegu, a vôbec by ma neprekvapilo keby som ho zazrel, ako obďaleč kope hrob pre Oféliu.

Viac ma však prekvapilo, že som hľadel do tváre muža, ktorého som si všimol v kaviarni, ako pobavene pozoroval Belmontov záchvat hrôzy.

„Prepáčte," usmial som sa previnilo. „Mal som na mysli, či sú tu hroby nejakých slávnych osobností.“

„Osobností?" opýtal sa tým svojím sarkastickým spôsobom. „Sú tu umelci, politici, lekári, obuvníci, pekári, záhradníci, ba je tu aj hrob jedného môjho predchodcu, hrobára.“

Krátku chvíľu sa na mňa pozeral tými svojimi krtkovskými očami. „Ktoré konkrétne osobnosti máte na mysli?" dokončil víťazne svoju moralistickú úvahu.

„Pôvodne som nemal na mysli nič konkrétne, ale teraz by ma zaujímal hrob toho vášho kolegu. Človek si veru ani neuvedomuje, že aj hrobári majú svoj hrob," povedal som pokojne, bez najmenšieho náznaku irónie. Nebola to odo mňa práve najtaktnejšia odpoveď, ale ako vravievala moja stará mať: „Aký pánboh pomáhaj, taký pánboh daj!"

Jeho prízvuk, ktorý prezrádzal anglicky pôvod, ma však nesklamal. Usmial sa, s istou dávkou uznania jemne kývol hlavou a naznačil mi, aby som ho nasledoval.

Šiel som za ním. Keď sme už tretíkrát prechádzali okolo hrobky s unaveným cherubínom opierajúcim sa o obitý anticý stĺp, pochopil som hrobárovu pomstu.

V prvom momente som ho chcel požiadať, aby tú okružnú cestu už ukončil, ale potom som si povedal, že ja mám času dosť a jeho snahu som premenil na svoju vlastnú pomstu.

Celú túto bláznivú situáciu som zlepšil ešte o to, že som sa obzeral okolo seba stále s rovnakým záujmom. Rovnako nadšene som sa ho pýtal na sochy či náhrobné kamene, okolo ktorých sme prechádzali už druhý či tretíkrát. Niekoľkokrát sme dokonca prešli aj okolo hrobu Pierra Fourniera, takže som si mohol zároveň overiť, či tam náhodou práve nie je moja tajomná... Veď napokon to bol skutočný dôvod mojej dnešnej návštevy cintorína.

Hrobár buď pochopil, že sa zabávam na jeho účet alebo ho to už prestalo baviť a konečne ma doviedol do odľahlého zákutia cintorína k nenápadnému hrobu, o ktorý sa očividne nikto nestaral.

„Ak chcete povedať niečo o tom, že obuvníkovke deti chodia bosé, tak si to môžete odpustiť. Byť hrobárom z človeka nerobí práve najobľúbenejšieho člena rodiny,“ povedal so smutným úsmevom. Z náprsného vrečka vytiahol vizitku a podal mi ju so slovami: „Nikdy neviete, kedy sa môže hodiť.“ Potom pozbieral z hrobu staré suché lístie a vetvičky popadané z okolitých stromov, pozrel sa na mňa a so zle skrývanou iróniou takmer zašepkal: „Nechám vás tu v tichom rozjímaní.“ Nesúc svoj suchý náklad v rukách vystretých pred sebou, odkráčať. Sledoval som ho, ako sa stráca a znovu zjavuje medzi náhrobkami. Tá jeho chôdza a zvláštny postoj s rukami pred sebou mi niečo pripomínali. Niečo, čo som niekedy zazrel asi len tak periférnym pohľadom, ale bolo to dostatočne zaujímavé, aby mi to utkvelo v pamäti.

Zrazu som si spomenul. Len skutočnosť, že som bol vtedy zaujatý pozorovaním mimoriadne krásnej ženy, je prijateľným vysvetlením, prečo som nevenoval viac pozornosti takému zaujímavému a vskutku nezvyčajnému momentu, ktorý sa odohrával v rozsahu môjho periférneho videnia. Bolo to v deň, keď som svoju tajomnú sledoval v jej ešte tajomnejšom

počínaní. Vo chvíli, keď po Fournierovom hrobe rozhadzovala suché kvety z kontajnera, kráčal po ceste medzi hrobmi hrobár, nesúc pred sebou tácku s kompletným obedom. Zaklopal na zdobené dvere osamotenej hrobky v podobe malej kaplnky, ktorá stála pri cintorínskom múre a vošiel dnu.

Keď sa mi ten obraz premietol v mysli, opäť som si uvedomil, ako ma musela očariť krása tej neznámej mladej ženy, keď som dokázal ignorovať takýto výjav.

Nájsť osamotenú hrobku, opretú zadnou stenou o múr cintorína, nebol najmenší problém. Neveľká kaplnka v gotickom slohu s pevnými drevenými dverami a s popraskanou a opadávajúcou omietkou stála naďalej tam, kde som ju videl prvýkrát.

Opatrne som sa priblížil. Na dverách bolo skutočne vidieť, že sa stále používajú. Nikde žiadne pavučiny ani naviate suché lístie. Skúsiť však, či sú odomknuté, som z nejakého zvláštneho dôvodu nemal odvahu a ani chuť. Dúfal som, že sa mi podarí nazrieť dnu cez úzke okno na bočnej stene. Okno bolo síce dokonca pootvorené, ale bolo umiestnené príliš vysoko.

Obzeral som sa, či nie je po ruke niečo, na čo by som sa mohol postaviť, a ak ma náhodou niekto pozoroval, musel byť na mňa zaujímavý pohľad, keď som zrazu v úžase, a nie je hanbou priznať, že priam v hrôze, zmeravel. Z pootvoreného okna hrobky sa totiž ozval hlboký, šepkajúci hlas:

„Čakám ťa. Už dlho ťa čakám!“

Je mimoriadne nepríjemný pocit, ak si človek myslí, že ho v živote už nič nemôže prekvapiť, a ono sa to stane. Pochopil som zároveň, ako sa cítila Lótova žena po tom, ako sa obzrela.

„Viem, že ma počuješ! Ja totiž počujem, ako dýchaš!“ pokračoval tajomný hlas a ja som v tej chvíli pocítil nádej, že ne-

hovorí ku mne, lebo som s určitosťou vedel, že mne sa okrem krvného obehu zastavilo aj dýchanie. „Tvoj plyšový medveď je už pripravený!“ ozval sa znovu zlovestný šepot z hrobky. Výraz, ktorý som musel mať v tej chvíli v tvári, by som rozhodne ako fotku v cestovnom pase mať nechcel.

Zvyškom mojej zmeravej mysle mi prebehla myšlienka, že už chýba len strašidelný smiech. Nie náhodou sa hovorí, že máme dávať pozor na to, čo si želáme. Keď utíchla aj ozvena hrôzostrašného smiechu, mal som pocit, že už nie je dôvod, aby som z cintorína odchádzal. To sa napokon ani nedalo, lebo som vyzeral ako svoj vlastný náhrobok. Ale taký krehký, že keby mi náhodou znovu začalo biť srdce, tak sa rozsypem.

V tej chvíli si tajomný hlas odkašľal, asi mu ten smiech podráždil priedušky, a zlostne sám pre seba povedal: „Dostanem aj teba, ty zmrď!“

V prvom momente som sa chcel uraziť, ale zároveň mi zrazu pripadal akýsi ľudskejší.

A potom už bolo ticho. Pomyslel som si, že to bolo asi všetko, čo mi chcel povedať, a keďže som nemal pocit, že by čakal odo mňa nejakú odpoveď, usúdil som, že je vhodný čas odísť. Najlepšie raz a navždy z tohto mesta.

Ku mne domov, teda presnejšie do Chat Bleu, to nebolo z cintorína až tak ďaleko, ale náhodne okoloidúci taxík mi prišiel vhod. Keby mi počas jazdy taxikár nečakane tichým šepotom povedal, že už na mňa dlho čakal, asi by ma to v tej chvíli veľmi neprekvapilo, ale bol som rád, že to neurobil.

Na križovatke za rohom Chat Bleu nás zastavil policajt a dav ľudí, ktorí vydesene hľadeli na zem.